

nogle importører fristes til at indkøbe store mængder af et kemikalie, kort tid før adgangen til at bruge det i Danmark udløber.

I Det Radikale Venstre er vi endvidere meget tilfredse med at indføre begrebet miljøansvarlighed i miljøbeskyttelsesloven, således at personer, som gang på gang har forbrudt sig mod miljøet, ikke får mulighed for at få en ny miljøgodkendelse. Af samme grund er vi nødvendigvis tilhængere af det nye miljøsynderregister, eller hvad vi nu skal kalde det, som foreslås i L 83.

Når vi er tilhængere af i det hele taget at stramme lovgivningen, at sikre mere lov og orden på miljøområdet, så hænger det selvfølgelig sammen med hensynet til de virksomheder, som opfører sig ordentligt. Det er jo dybt utilfredsstillende for de virksomheder, som til punkt og prikke overholder miljølovgivningen, at kunne konstatere, at virksomheder, der ikke gør det, så at sige ikke får nogen straf.

Ligeledes er det selvfølgelig aldeles uholdbart, at straffen for at synde på miljøområdet, for at begå selv grove miljøovertrædelser, ikke straffes nær så hårdt som på en række andre områder, f.eks. simpelt tyveri. På den baggrund kan Det Radikale Venstre tilslutte sig begge lovforslag.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil først kommentere L 83, og dér vil jeg så sige, at Fremskridtspartiet selvfølgelig har sympati for, at vi skal overholde lov og orden i dette land også på miljøområdet. Og de virksomheder og virksomhedsejere, der bevidst sviner og eventuelt igen sviner efter en konkurs eller to, skal vi selvfølgelig holde nøje øje med, men vi må også sige, at der jo er mange øjne, der stirrer på sådan nogle personer.

Jeg tænker her på banker og kreditforeninger. Hvem vil give lån til nogen, der er gået konkurs og har store miljødynger, der ligger? Og jeg synes også, vi må sige, at kommuner og amter også har et vågent øje med dem, for starter man en ny virksomhed, må man altså nødvendigvis søge om ny miljøgodkendelse osv. Så der er altså mange hold øjne, der i forvejen kigger på disse mennesker. I helt grove tilfælde har vi politiet til at gribe ind.

Regeringen går jo meget ind for, at vi skal have lovforenkling, det er nok særlig erhvervsministeren, og derfor vil jeg godt spørge vores miljøminister, hvis han har tid, om erhvervsministeren er blevet hørt i denne sag.

Jeg fik lige bilag 429. Det er omdelt i går, og der står bl.a., og det er fra miljøministeren:

»Miljø- og energiministeren er opmærksom på, at udformning af regler på ministeriets område er af stor betydning for de berørte virksomheder. Reglerne bør således ikke pålægge virksomhederne unødvendige eller urimelige administrative byrder.«

Og så laver man nogle undersøgelser på, jeg tror, det er 200 virksomheder om regelforenkling. De høringssvar, der er kommet, har jeg rent faktisk taget mig tid til at læse igennem, og jeg vil lige læse dele af tre af dem op.

Bemærkningerne fra Handelskammeret er, at offentlige virksomheder ikke er omfattet af lovforslaget, og på en række områder må vi sige, at offentlige virksomheder opererer på lige fod med private virksomheder. Vi kan tage Kommunekemi osv., og derfor synes jeg nok, at det er en kommentar værd fra ministeren, hvorfor offentlige virksomheder ikke er nævnt.

Så vil jeg også lige læse lidt op fra Dansk Kemisk Industri, der skriver om det dér med bureaukratiet, som vores industriminister bekæmper, det med, at man skal undersøge, om bestyrelsesmedlemmer har en sort baggrund. De skriver:

»En sådan anmeldelsespligt ville medføre, at ca. 8.000 virksomheder skal anmelde skønsmæssigt mellem 5 og 10 personer hver. Et sådant register vil indeholde mellem 40.000 og 80.000 personer og skal løbende opdateres.«

Dette skal ses i forhold til, at formålet skulle være at opfange imellem 10-15 personer eller 5-10 virksomheder, som måske laver miljøsvineri. Og det vil jeg nok sige er et stort bureaukrati for måske at opfange en lille promille.

Dansk Landboforening skriver bl.a., at udgangspunktet må være, at de pågældende lever op til deres miljøansvar, altså virksomhedsejerne, og derfor bør det således ikke være et register, men det burde være myndighederne, der har bevisbyrden, i stedet for selve synderen.

Advokatrådet skriver bl.a.:

»Når en indsigelse er modtaget, forpligtes de straks at forelægge afgørelsen for domstolene til prøvelse.«

Og det kan jeg også gå ind for, det er jo noget med lov og ret, altså når en virksomhed eller en person er sigtet, så burde han i hvert fald få sin sigtelse prøvet med det samme.

Og jeg vil så sige, at de parter, der er berørt og har udtalt sig enten tvivlende eller negativt, så bør komme ind til udvalget nu her efter nytår